

se nevihta. Zbor belih vil se je dvignil kakor jata golobov nad jezero in izginil sredi jezerske gladine v vodo. Bobnenje se je začelo potem tudi pod vodo. Hropelo je in pokalo, sam Krim je vzdihoval, kakor da v njegovi notranjosti nekaj ni prav, drobovje zemlje se je treslo in voda je kipela. V jezeru je bilo vode vedno manj, Jeranko je žalosten strmel, kaj se godi pred njim. Čutil je, kakor bi se bilo to zgodilo zaradi njega. Še prej nego se je dobro zavedel, je bilo na mestu jezera — samo blato, ki ga je že večkrat prej videl v Vodni dolini.

Ob zori se je šele vrnil domov, kjer mu je pripovedovala prestrašena mati, da se je kravica še pred nočjo mirno pasla na parobju gozda. Nobeden je ni varoval in tudi iskati je ni bilo treba po krimskem lesovju. Vprašala ga je, če jo je on odvezal. Srámežljivo je deček pripoznal resnico. Mati mu je pa zatrdila, da jo je najbrž odvezala bela deklica, ki jo je videla zraven maroge.

Jeranko je potem glasno pripovedoval o čarobnem jezeru, o vodnih vilah v Vodni dolini, o petju, ki ga je slišal, in o kolu, ki so ga plesale bele deklice, a ljudje so mu ugovarjali, da je samo sanjal. Deček je vse svoje življenje trdil, da je videl čarobno jezero, iskal ga pa ni več, ker je videl, kako je izginilo pod zemljo. Še danes se ob nalivih napolni Vodna dolina z vodo, ki pa kmalu ponikne v zemljo, da se vnovič prikaže v znožju Krima, kjer je bilo že od nekdaj shajališče povodnih in gorskih vil.

Pozdrav.

*Pozdrav ti od srea,
oj, zemljica krasnà,
evetan pomladni čas
krasi ti zdaj obraz.*

*Naj se do konca dni
beseli spev glasi,
naj v spevu tem zamre
use, kar sree nam tre!*

S. P.

Korček